

Publicerad 2008-05-20 08:02 av Noomie

*Att vara fäst vid någonting så mycket, fastän det är skadligt,
är skadligt för fler än för dig själv.*

Jag släpper det aldrig, det är nog helt omöjligt

Jag slår runt, faller handlöst mot markens blöta asfalt
känner lukten av bensen och smaken i min mun är salt
Nu är jag här igen, välkommen hem, står det någonstans
det här klarade jag ju briljant, att lyckas hålla distans

Och ordet i d i o t, pryder min panna så alla kan se
jag håller min egna hand, skakar när jag försöker skapa succé
Ni ber mig stå upp igen, försöka en gång till utan att falla
orkar kanske många gör, men jag är inte som er alla

Bryter av mina egna ben, låtsas att jag inte kan gå mera
jag hamnar alltid här tillsist, och jag orkar inte argumentera.
Bär mig inte, jag är för tung för dina axlar med alla mina ord
i ständigt bråk med döden, och ställningen är oavgjord.

Fällan var byggd, och ner föll jag med huvudet före som alltid
det här klarade jag underbart bra, nu är jag fast för en heltid
och ni turas om att bära mitt döda skal, men snälla släpp
jag har aldrig känt mig så tung som idag, glöden är släckt.

Vänder mig om, går i medvind och håller tabletter hårt i handen
iskall asfalt, och jag skriker förlåt, skriker sönder stämbanden
Att jag föddes till att bli någonting så odugligt och värdelöst
vore jag patient och du läkare skulle du säga att det är hopplöst

min sjukdom kommer aldrig gå att bota, här för att stanna
det är så mycket jag skulle vilja göra, men du kan jag inte andas
och älskling om jag föll inatt, faller jag alla nätter efter det då?
(jag vill ljuga men ärlighet varar längst, och jag vill inte motstå)

Jag slår runt en sista gång, faller ner med huvudet före
det går inte ens att rädda mig med tjocka rep,
(och här sitter jag med mitt snöre)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Noomie med Poeter.se id #15980 innehar upphovsrätten